

Arrest

nr. 198 738 van 26 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw:

Naam + voornaam: (...)

geboortedatum: 09.03.1978

geboorteplaats: Bishkek

nationaliteit: Kirgizië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending hoger belang van het kind - artikel 3 Kinderrechtenverdrag

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Schending van de hoorplicht (artikel 41 Handvest Grondrechten Europese Unie)

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 27 juni 2017, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13, het hoger belang van het kind en de hoorplicht.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

II.1.4. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke

beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de echtgenoot van verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij terecht - quod certe non- (Uw Raad moet zich over de ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 27/06/2017 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat verwerende partij geen rekening zou moeten houden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van de echtgenoot verzoekende partij (die -zelfs mocht men oordelen dat zij kan terugkeren naar Kirgizië- sowieso niet goed is cf. ongegronde 9ter- beslissing), noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met haar familieleven - de echtgenoot van de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stresssyndroom, noch met het feit dat de verzoekende partij hier twee schoolplichtige kinderen heeft.

Deze kinderen (geboren in 2004 en 2006) hebben enkel het Belgisch onderwijssysteem gekend (ze zijn reeds hier sinds 2011) en -de aanvraag tot humanitaire regularisatie dd. 14/02/2014 toonde het aan hebben zich uitstekend geïntegreerd in België. Sowieso hebben zij het niet zo makkelijk, gelet op de medische problematiek van hun vader, die hierdoor niet in staat is voor hen te zorgen, zoals een gezonde vader dit zou doen. Dit resulteert in een voor hen niet altijd even stabiele thuissituatie.

Een uitwijzing van deze kinderen (samen met hun ouders) naar Kirgizië dreigt hen dan ook compleet te ontwortelen, aangezien hun schoolomgeving thans een factor van stabiliteit vormt in hun leven.

Blijkbaar noopt het hoger belang van het kind (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) volgens de verwerende partij zelfs geen motivering wanneer een beslissing met een dergelijke impact -ook voor de minderjarige kinderen- wordt genomen.

Nochtans zou de verzoekende partij -in de mate dat verwerende partij niet automatisch die reflex al zou moeten hebben als er minderjarigen betrokken zijn- hier de aandacht van de verwerende partij op hebben gevestigd, mocht zij gehoord geweest zijn.

Jammer genoeg is dit niet gebeurd, wat tevens een inbreuk vormt op artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 Kinderrechtenverdrag (het hoger belang van het kind) heeft geschonden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeksters genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij geeft – onder verwijzing naar artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en 3 IVRK – aan dat in de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering zich opdrong waarom de in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen gezondheidstoestand van haar echtgenoot bij verwijdering geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en waarom er geen schending van artikel 3 IVRK voorligt gelet op haar in België schoolgaande kinderen. Zij wijst tevens op haar gezins- en familieleven.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in de tekst van deze bepalingen in beginsel geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Voor het overige merkt de Raad nog het volgende op.

Nu verweerder voorafgaand aan het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds een beslissing nam waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een arts-adviseur, werd vastgesteld dat de medische gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekende partij geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst en bij een terugkeer geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat hij in het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten alsnog hieromtrent diende te motiveren. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat geen medische elementen blijken die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissing tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij in het kader van de door de verzoekende partij ingediende humanitaire regularisatieaanvraag de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht en als volgt heeft vastgesteld:

"(...)

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

-het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven, ze kunnen mee met de ouders terugkeren naar het land van herkomst / geen bewijzen dat scholing niet beschikbaar zou zijn in herkomstland

2) Gezin – en familieleven:

-kan voortgezet worden in lvh

(...)"

Op 26 maart 2014 heeft de verwerende partij de humanitaire regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard waarbij geoordeeld werd: *"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het herkomstland te vinden is."*

Bij arrest nr. 168 424 van 26 mei 2016 werd het beroep tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing verworpen door de Raad.

Ook naar aanleiding van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden op 27 juni 2016 nogmaals de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij beoordeeld waarbij vastgesteld werd:

"1) Hoger belang van het kind:

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2) Gezin- en familieleven:

De beslissing geldt voor het hele gezin/ de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met haar betoog dat de kinderen hier sinds 2011 school lopen geenszins aan dat deze kinderen die thans 11 en 13 jaar zijn en nog steeds over een aanpassingsvermogen beschikken, in het herkomstland niet naar school kunnen. Bovendien blijkt dat verzoekende partij zich in juli 2014 naar Duitsland begaf samen met haar echtgenoot en kinderen en pas begin 2015 teruggekeerd zijn naar België zodat geenszins gesteld kan worden dat de kinderen steeds in België onderwijs hebben gekregen of dat niet blijkt dat zij zich niet aan een nieuwe school zouden kunnen aanpassen. Zoals de verwerende partij aangeeft is het net in het belang van de kinderen dat zij bij hun ouders blijven en aldus

mee terug keren naar het herkomstland. Het niet gescheiden worden van de ouders zorgt immers voor een stabiele leefomgeving, en dit ondanks de medische situatie van de vader die ook in België geldt maar waar de illegale of precare verblijfssituatie net voor instabiliteit zorgt, zodat het betoog dat een terugkeer instabiliteit bij de kinderen teweeg zal brengen doordat zij naar een andere schoolomgeving worden gestuurd, niet overtuigt.

Verzoekende partij betwist voorts niet dat haar gezins- en familielevens kan verdergezet worden in het herkomstland. Zij kan niet ernstig ontkennen dat het ganse gezin niet toegelaten is tot het Belgische grondgebied en verder blijkt niet dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland.

Verzoekende partij maakt geen schending van haar gezins-/familieleven aannemelijk noch blijkt dat het hoger belang van de kinderen geschaad wordt door de bestreden verwijderingsbeslissing.

2.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog eveneens verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht aan.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"II.2. SUBSIDIAIR: Tweede Middel

Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van het rechtszekerheidsbeginsel Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.³

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. De echtgenoot van de verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing, genomen dd. 27 juni 2017. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 8 september 2017 reeds geargumenteed dat de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij haar echtgenoot heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een ongegrondheidsbeslissing gekregen, betekend dd. 4 februari 2016.

Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de ongegrondheidsbeslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. In zoverre verzoekende partij van mening is dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt, verwijst zij enkel op algemene wijze naar de gezondheidsproblemen van haar echtgenoot zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel reeds dat er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hierbij lag een advies van een arts-adviseur voor die oordeelde dat de aandoening in het herkomstland kan behandeld worden en aldaar toegankelijk is voor de echtgenoot van verzoekende partij. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 198 737 van 26 januari 2018. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad er daarbij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die in het herkomstland kan behandeld worden en waarbij de echtgenoot van verzoekende partij aldaar toegang heeft tot de behandeling en waarbij de Raad het beroep tegen voormelde beslissing verworpen heeft.

2.8. Daar de verzoekende partij de opgeworpen schending van het rechtzekerheidsbeginsel koppelt aan de eventuele vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient vastgesteld dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd, zodat een vernietiging van het bevel om reden van de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich niet opdringt.

2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER